ἐδῶ. Πάρε αὐτὸ τὸ ψάρι, σὲ παρακαλῶ, καὶ πήγαινέ το στὸν «κατῆ» καὶ πέστου ὅτι τοῦ τὸ στέλνει ὁ κ. Σουρταφέρτας ὁ βουλευτής, ὡς δῶρον ἐκτιμήσεως γιὰ τὴν εὐθυδικίαν του.

Καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ ψάρι, καθὼς ἦταν τυλιγμένο ἀπὸ τὴν ἀρχή, νὰ τὸ πάη στὸν κύριο εἰρηνοδίκη.

Μόλις ἡ κυρία Μιμίκα πῆρε τὸ δῶρο τοῦ κυρίου βουλευτοῦ καὶ τὸ ἄνοιξε καὶ κύτταξε νὰ ἰδῆ τί εἶναι, σάστισε.

Ἦταν τὸ ψάρι τὸ δικό τους, ἀμπαλαρισμένο, ὅπως τὸ ἔφερεν ὁ Δημητρὸς ἀπὸ τὴ λίμνη τὸ πρωῒ μὲ τὶς ἀγοριομέντες καὶ τοὺς ἄγριους δυόσμους τοῦ νεροῦ, στὰ ἴδια βοῦρλα περασμένο καὶ τυλιγμένο στὴ «Δικαστικὴ», ποὺ ἤτανε συνδρομητὴς ὁ ἄνδρας της καὶ εἶχε ἀπάνω γραμμένη τὴ διεύθυνσί του.

— Περίεργο! εἶπε ἡ κ. Μιμίκα, κυττάζοντας καὶ ξανακυττάζοντάς το Τοῦτο εἶναι τὸ ψάρι τὸ δικό μας!... Πῶς βρέθηκε στὸ βουλευτή;... Παναγιώτη, βρὲ Παναγιώτη, βρὲ Παναγιώτη βρέ!...

Φώναξε τὸν ὑπηρέτη γιὰ νὰ τὸν ρωτήση, ἀλλὰ ὁ Παναγιώτης εἶχε φύγει πειά. Καθισμένος τώρα σ' ὀν πέρα καφενέ, ἔπινε τὸ οὖζο του, παινεύοντας τὸν εἰρηνοδίκη, ποὺ θὰ κάνη πειὰ ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ βουλευτοῦ.

* * *

— Μυστήριο! σκέπτονταν ἡ κυρία τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ γύριζε τὸ ψάρι, ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀτ' ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀτοκαλύψη τὸ μυστήριο αὐτό! Κι' τοῦτο, τί νὰ τὸ κάνω ποὺ μοῦστειλε κρέας ὁ κὺρ Δημητρός.καὶ κοντεύει πειὰ νὰ βράση;

Κι' ἔμεινε καὶ πάλιν σκεπτική.

— Καλὸ κι' αὐτό, διαλογίστηκε. Νὰ μᾶς ὑποχρεώνουν, μὲ τὰ δικά μας πράμματα!...

Κι' πάλιν συλλογίστηκε λιγάκι.

— Μωρέ, δὲν τὸ στέλλω, εἶπε, στὸ τέλος, πεσκέσι τοῦ κυρίου Σκουνιστοῦ, τοῦ δικηγόρου. Τόσες φορὲς μᾶς κάλεσε τραπέζι καὶ δὲν τοῦ τὸ ἀνταποδώσαμε... Ἔτσι μ' ἕνα τέτοιο ψάρι, ξεὐποχρεωνόμεθα κ' ἀπὸ αὐτόν.

— Μάρθα.

— Ὀρίστε κυρία;

— Τρέξε γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ μυρίση, νὰ πᾶς αὐτὸ τὸ ψάρι, στοῦ κυρίου Σκουνιστοῦ, τοῦ δικηγόρου. Τοῦ τὸ στέλνει πέστου ὁ Εἰρηνοδίκης, μὲ πολλὲς—πολλὲς εὐχές, νὰ τὸ φᾶνε μὲ ὑγεία.

Ἡ Μάρθα, ἔριβε τὰ μάτια της.

— Πῶς ξαναῆρθε, αὐτὸ τὸ ψάρι, στὸ σπίτι μονάχο του, κυρά;

Πῶς; Ἀφοῦ αὐτὴ τὸ πῆγε τὸ πρωΐ, μὲ τὰ ἴδια της, τὰ χέρια στοῦ γιατροῦ, κι' ἄκουσε πὼς θὰ τὸ φκιάνανε μὲ τὰ κρεμμυδάκια. Εἶδε μάλιστα καὶ τὴ «δεσποινίδα» Μαλαματῆ νὰ κατεβαίνη στὸ κελλάρι, νὰ τὰ πάρη!...

Ἀλλά, ὡς ποὺ νὰ λύση ἡ Μάρθα, τὸ μυστήριο αὐτό, εἶχε φτάσει κι' ὅλας στὴν πόρτα τοῦ κυρίου δικηγόρου.

— Τέτοια ὥρα, τέτοια λόγια, εἶπεν κι' αὐτὸς κι' ἡ γυναῖκα του, σὰν εἶδανε τὸ ψάρι. Τώρα πειά, ἔγεινε τὸ δικό μας φαΐ, καὶ τὸ ψάρι θὰ μυρίση, ἂν τὸ κρατήσουμε ὥς αὔριο...

— Κι' ἔπειτα σκεφθῆκαν, σὰν τσιγκούνηδες ποὺ ἦσανε, τόσο μεγάλο ψάρι, γιὰ δυὸ ψυχὲς ποὺ ἤμαστε, πάει πάρα πολύ! Ἔξοδα θὰ κάνουμε, κι' αὐτὸ δὲν θὰ βαστάξη...

— Δὲν τὸ στέλνουμε στὸ γιατρό; Εἶπεν ἡ γυναῖκα τοῦ δικηγόρου. Τόσες ὑποχρεώσεις ἔχουμε ἀπ' αὐτόν. Κι' ἔχουμε, ἀνεξώφλητο, κι' ἕνα λογαριασμὸ γιὰ φάρμακα!... Ἔτσι θάρθοῦμε, ἴσια-ἴσια....

— Μωρέ, γυναῖκα, καλὰ λές!

* * *

Μόνον, ποὺ δὲν ἔπεσε τὸ ψάρι, ἀπὸ τὰ χέρια, τῆς ...«δεσποινίς» Μαλαματῆς, σὰν εἶδε νὰ τῆς φέρνουλε, ἀπὸ τοῦ δικηγόρου, αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ἴδιο ψάρι, ποὺχαν λάβει τὸ πρωΐ ἀπ' τὸν κ. Εἰρηνοδίκη!...

— Θεέ μου, φύλαξέ με!

Κι' ἀπόθεσε τὸ ψάρι κατ-γῆς, καὶ δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ τὸ ἐγγίση.

— Κάτι μάγια, εἶπε, θὰ μᾶς κάμανε!

Κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη τὸν Παυλάκη.

Ὁ Παυλάκης ἤρθε, ἔπειτα ἀπὸ ὥρα, μὲ μουντζουρωμένα χείλια καὶ χέρια, ἀπὸ τὰ βατόμουρα καὶ εἶπε στὴν... δεσποινίς:

— Ὁ κύριος γιατρὸς μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν θὰ ρθῆ νὰ φάη. Θὰ πάη ἀπόψε ἐδῶ κοντὰ στὸ Φλαμουριὸ ποὺ τὸν καλέσανε γιὰ ἕναν ποὺ εἶναι ἄρρωστος βαριά!..

— Τώρα νὰ ἰδῆς, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μαλαματῆ, κι' ἐγὼ τί θὰ τὸ κάμω!... Θὰ τὸ στείλω... νὰ τὸ ξορκίση καὶ νὰ τὸ φάη ὁ παππᾶς... Εἰπέ του, σὲ παρακαλῶ, Παυλάκη, ὅτι τοῦ τὸ στέλνει ὁ γιατρὸς καὶ τοῦ εὔχεται νὰ τὸ φάη μὲ ὑγείαν.

Ἀλλά, ὤς νὰ τὸ πάη ὁ Παυλάκης, ποὺ τὸν ἀπασχόλησαν κάτι ξυνομηλιὲς στὸ δρόμο, τὸ ψάρι, μὲ ὅλες τὶς μέντες καὶ τοὺς δυόσμους ποὺ ἦταν φασκιωμένο κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ σῦρε κι' ἔλα, εἶχε ἀρχίσει νὰ μυρίζη πειά.

— Βρέ, εἶπεν, ἄμε τὸ εἶδεν ὁ παππᾶς, γιὰ κανένα βλάχο μὲ περάσανε καὶ μοῦ στέλνουν βρώμιο ψάρι;...

Κι' ἔπειτα, κυττάζοντας τὸ μέγεθος τοῦ «γριβαδιοῦ», εἶπε, σὰν νὰ νὰ τοῦ ἐκφωνοῦσε ἐπικήδειο:

— Κρῖμα, νὰ πάη χαμένο τέτοιο ψάρι!

Καὶ βάζοντας τὸ δάχτυλό του στὴν κοιλιά του πρόσθεσε:

— Ὅλο χαβιάρι εἶναι!... Ἔ, ρὲ σοῦπα ποὺ γινότανε!... Μὲ σέλινο κι' ὁλόκληρα χρεμμύδια καὶ λίγο μαϊντανό!...

Κι' ἔπειτα συλλογίσηκε καὶ πάλι:

— Καλὰ ὅλα αὐτά, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάνω τώρα;... Νὰ τὸ πετάξω; Ἔτσι κι' ἔτσι πῆρα ἐγὼ τὴν ὑποχρέωσι... Ἂς ὑποχρεώσω λοιπὸν κανένα ἄλλον!...

Καὶ σκέφθηκε, καὶ σκέφθηκε:

— Μωρέ, εἶπε, δὲν τὸ στέλνω στὸν εἰρηνοδίκη! Ἔχω κι' ἐκείνη τὴν μικροῦπόθεσι!... Ποῦ ξέρεις τί μπορεῖ νὰ γίνη!

* * *

— Θέ μου καὶ Παναγιά μου, φώναξεν ἡ Μιμίκα, σὰν εἶδε ἕνα παπαδόπουλο νὰ φέρνη γιὰ «πεσκέσι» τοῦ πατέρα του τὸ δικό τους τὸ ψάρι!... Ἔλα, Δημητρό, νὰ δῆς!...

— Μὴν εἶναι στοιχειωμένο τὸ ψάρι;... Πῶς βρέθηκε στὸ σπίτι τοῦ παππᾶ;

Κύτταξε ἀπὸ δῶ ὁ Δημητρός, κύτταξε ἀπὸ κεῖ, τὸ ἴδιο, τὸ δικό τους τὸ ψάρι ἤτανε. Μὰ σὲ τί χάλια βρισκόταν τώρα πειά!... Θολὰ τὰ μάτια καὶ σκοτεινὰ τὰ σπάραχνα. Ἡ μέντες κι' οἱ δυόσμοι μαραμένοι καὶ λυωμένη ἡ «Δικαστικὴ» ἀπ' τὴν πολλὴ χρῆσι. Καὶ τὸ ψάρι εἶχεν ἀρχίσει νὰ μυρίζη πειὰ γιὰ καλά.

Νὰ μυρίζη... νὰ μυρίζη!...

Στάθηκε ἔτσι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ «κατόρθωμά» του, σκεπτικὸς ὁ Δημητρός, τὸ μυαλό του βασανίζοντας, γιὰ νὰ βρῆ τὴ λύσι, ὅσο δὲν τὸ βασάνισε ποτέ, στὴν πιὸ δύσκολη δικαστικὴ ἀπόθεσι, γιὰ νὰ βγάλη μιὰ ἀπόφασι ποὺ νὰ ταιριάζη μὲ τοὺς Νόμους.

— Τί τὸ κυττᾶς καὶ τὸ ξανακυττᾶς, τοῦ εἶπεν ἡ Μιμίκα. Ἐβρώμισε τὸ σπίτι πειά!... Δὲν τὸ παίρνεις λέω ἐγώ, νὰ πᾶς νὰ τὸ πετάξης στὸ ποτάμι!...

— Μωρὲ γυναῖκα, καλὰ λές! Ξανάπεν ὁ Εἰρηνοδίκης.

Κι' φορτώθηκε τὸ ψάρι, τὸ ὁποῖο ξαναγύρισεν ἔτσι στὰ νερά του. Ἀλλὰ σὲ πειὰ κατάστασι; Γυάλιζε σὰν λάμα ἀσημένια τὸ πρωΐ, καὶ ἄφηνε σημάδια καταγῆς, ὅπου χτυποῦσεν ἡ οὐρά του. Κι' ἡ μέντες ποὺ τόντυσαν ἦσαν φρέσκες καὶ δροσερὲς καὶ μοσχοβολοῦσε. ζωντανὰ θαρρεῖς, ὁ δυόσμος κι' ἀδιάβαστη παρθενικὴ τὸ εἶχε ντύσει λευκή, καὶ ἀτσαλάκωτη, σὰν νυφικὸ φουστάνι ἡ «Δικαστική».

Καὶ τώρα;

Ὅλα μαραμένα, σχισμένα, λερωμένα, γυρίσαν ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου μὲ τόση δόξα τὸ πρωΐ ξεκίνησαν.

— Ὁ γύρος αὐτὸς τοῦ ψαριοῦ, σκέφθηκεν ὁ Εἰρηνοδίκης, εἶνε ὁ γύρος τῆς ζωῆς τοῦ ὑπάλληλου στὰ χωριά.. Φεύγει νέος καὶ δροσερὸς ἀπὸ τὸ τόπο του, γεμᾶτος ἐλπίδες καὶ γυρίζει ἀποσυντεθειμένος καὶ μαραμένος κι' ἐλεεινός!...

Ἕνα τοῦ μένει μοναχά: Νὰ πέση μὲ τὴν ἁράδα του κι' αὐτὸς μέσα στὴ λίμνη καὶ νὰ πνιγῆ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Σὲρ Πέρσυ Χόλντων, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτήτας ἀλόγων τῶν ἱπποδρομιῶν τοῦ Λονδίνου, ἔχει κερδίσει ἕως τώρα ἀπὸ δύο ἄλογά του, τὸ ποσὸν τῶν 250.000 λιρῶν!

* * *

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀνακοινώσεις τοῦ καρδιολογικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Παρισίων, ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὸ πρῶτο ἔτος τῆς γεννήσεώς του, ἔχει 115—130 παλμοὺς κάθε λεπτό. Σὺν τῷ χρόνῳ καὶ μὲ τὴν αὔξησι τῆς ἡλικίας του, οἱ παλμοὶ τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς ἐλαττοῦνται καὶ φθάνουν εἰς 72 παλμοὺς κατὰ λεπτὸ στοὺς ἐφήβους, καὶ εἰς 60 στοὺς γέροντας.

* * *

Ἀπὸ ὅλες τὶς πρωτεύουσες τοῦ κόσμου, τὰ περισσότερα τηλέφωνα ὑπάρχονν στὴ Νέα Ὑόρκη.

* * *

Ἕνας Ἀμερικανὸς κοινωνιολόγος, σὲ μία διάλεξί του τελευταῖος στὴ Νέα Ὑόρκη, προέβη στὴν ἑξῆς περίεργη ἀνακοίνωσι:

Οἱ παντρεμμένοι, εἶπε, εἶνε περισσότερο ἀξιόπιστοι ἀπὸ τοὺς ἀνύπαντρους, μὲ ἀναλογία ἕξη πρὸς ἕνα.

Δηλαδή, ὅπως ἰσχυρίζεται στὴ σημερινὴ κοινωνία βρίσκει κανείς, μεταξὺ ἀξιόπιστοι ἀπὸ τοὺς παντρεμμένους εἰλικρινεῖς καὶ ἕναν ἀνύπανδρο!

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος	Δρχ. 200	11	Ἐξωτερικοῦ	Δολλάρια	6
» Ἑξάμηνος	» 100	11	Ἀμερικῆς	»	7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου